

Innan jag började på Svalnäs gick jag i en skola som jag har gått i sen jag började skolan i förskola. I den skolan hade jag alla mina vänner. Jag skolkade allt för mycket och jag började bete mig precis hur jag ville. Jag hade inte respekt för någon, varken mina vänner eller min familj. Jag var ute alltför sent på nätterna. Ibland kunde jag gå ut vid två tre på natten, utan att pappa märkte något. Jag kom hem vid sju på morgonen och somnade. Jag kunde "fjortiskröka" mer än alla andra, spelade tuff och tyckte att jag var cool.

Till slut gick allt helt snett. Skolan och min pappa anmälde mig till socialen. Ska jag vara ärlig, var jag glad över det. Jag visste att allt skulle lösa sig när jag fick höra att dom gjort så.

Jag var och kollade på Svalnäs på sommarlovet 2008. När jag skulle förklara skolan så uttryckte jag mig: "Det är en skum liten skola med konstig personal." Efter studiebesöket kände jag mig lite rädd. Jag visste ju liksom inte vad det var för ungdomar som gick på skolan. Efter studiebesöket bestämdes det att jag skulle börja på skolan till hösten. Tack gode gud för det, det är faktiskt det bästa som hänt mig!

Dom första två veckorna gick rätt bra. Jag satt i skolan och jobbade för en gångs skull. Till slut orkade jag inte låtsas längre. Jag fick utbrott och gick hem i stort sett varje dag. Vissa gånger fick jag inte ens komma in i skolan. Mina kontaktpersoner och min pappa började spåna om hur jag skulle komma in i skolan igen. Jag fick sitta i källaren och ha skola istället. Egentligen kan man nog inte säga att jag hade skola där. Jag satt bara och pratade en massa strunt med den som var med. Sen kom det jag verkligen inte hade lust med. Dom tvingade upp mig i klassrummet. Men det var rätt "chill" när jag tänker efter. Dom hade gjort i ordning med en grymt skön fåtölj, åt mig förstås (!), en soffa åt en annan elev och sen hade min lärare Marianne, som jag kallar Majjan, en egen liten stol. Allt rullade på bra och jag började trivas i skolan. Efter sportlovet hade dom tagit bort min fåtölj! Vilket fick mitt huvud att börja snurra på nytt. Jag trivdes ju så bra i min fåtölj! Men jag klarade av den utmaningen, jag tog mig ett steg mot mig själv.

Tätt inpå termin starten hösten 2008 fick jag ännu ett hinder. Det var Peter, en behandlare som vikarierar på skolan. Fast det märktes inte i början. Jag gick och höll all ilska inom mig i säkert en månad. Till slut blev det så att jag inte orkade med och slutade prata med honom. Det blev världens kaos i skolgruppen, och jag fick inte gå till skolan om jag inte hälsade på honom. Det blev möte efter möte. Efter ett tag började mina kontaktpersoner började tröttna på hur jag betedde mig. Och dom har rätt mycket tålmod ända. Pappa och skolgruppen hade tröttnat på situationen för länge sen. Men jag själv verkade aldrig tröttna. Efter många timmar av prat med kontaktpersonerna och vänner, så övervägde jag att börja hälsa på Peter, mot en muta. Det var väldigt svårt för mig att ta mig igenom det problemet. Men jag överträffade mig själv på ett sätt som jag aldrig någonsin gjort innan. Det gav mig ny kraft att fortsätta kämpa.

Terminen fortsatte och jag fick många små hinder som fick mig att fortsätta jobba med mig själv. Något som hjälpte mig på vägen var att jag hade två möten i veckan. Ett med pappa, mina kontaktpersoner Torbjörn, som jag kallar TB, och Eva. Det andra mötet var med bara kontaktpersonen Eva. På familjemötet hoppade det ibland in någon från skolgruppen. Redan på den här terminen (den andra) hade dom fått mig att växa så grymt mycket inom mig själv. Jag hade gått från den lilla pinsamma "fjortisen" till en lite mer mogen och eftertänksam elev. Jag började tänka på vad jag gjorde, och vad för följder det fick. Det var inte alltid lätt, men det gick i alla fall framåt! Jag började jobba med ART (aggression replacement training) som är som en kurs för folk som behöver jobba med sina sociala färdigheter och sina aggressioner. Aggressioner hade jag rätt gott om. I början var det jobbigt för mig att erkänna att jag hade problem med det. Men det blev så galet mycket bättre när jag väl gjorde det. Jag kunde börja jobba med mig själv på ett helt annat sätt än innan.

Hemma hade det inte varit bra på flera år. Men efter en tid på Svalnäs, när jag själv mådde bättre, så började jag och pappa jobba med hemsituationen. Det var kämpigt men jag fick helt enkelt acceptera att det fick vara så ett tag, om det skulle bli bättre hemma. Inpå tredje terminen kunde jag ha en normal konversation med pappa, och min lillasyster, då sju år, var bättre vänner. Följderna blev många, till exempel att pappa började lita mer på mig. Han ringde bara då och då för att kolla så att allt var lugnt med mig. Vilket jag tyckte var jätte skönt.

Sista terminen hade jag inte mycket kvar att jobba med, på den psykiska fronten. Men betygen var inte bra. Så eftersom jag mådde bättre inom mig själv så bestämde jag mig själv för att satsa på dom. Matten hade jag lätt för, den hade jag varit godkänd i sen den andra terminen. Svenskan hade jag alltid legat lite under godkänt, medan jag inte ens ville tänka på engelskan. Jag kämpade som aldrig förr. Jag tog hem arbete och jobbade hemma. Vilket är ganska ovanligt att en elev gör på Svalnäs.

Ja, nu sitter jag här med knappt tre veckor kvar i nian, och inte vill sluta här på Svalnäs. Jag vill stanna tiden och vara 16 år i hela mitt liv, så att jag får gå kvar här. Ingen kan någonsin ana hur mycket dom änglarna som jobbar här har hjälpt mig. Det vet dom nog inte ens om själva! Dom har så gudomligt goda och stora hjärtan. Dom har hjälpt mig med allt mellan himmel och jord. Från att få mig att få bättre självförtroende, till att lita mer på vuxna människor och bevisat att ingen vill mig illa. Jag kommer alltid att ha dom i mitt hjärta. Dom har verkligen hjälpt mig att hitta vägen till mig själv.

Jag ska ha kvar mina kontaktpersoner till höstterminens slut. Så dom kommer att finnas där för mig och stötta mig genom första terminen på gymnasiet, om jag nu kommer in. Annars kommer dom att hjälpa mig att hitta någonting jag kan göra på dagarna. Efter fyra terminer med dom som kontaktpersoner, tycker jag att dom är dom bästa kontaktpersonerna i världen!

Någon som jag kommer sakna mest när jag slutar här är faktiskt min lärare "Majjan". Hon har fått mig att skratta när allt ser som mörkast ut. Hon har stått ut med mina elaka kommentarer, hon har fått mig att inse hur illa jag har betett mig vissa stunder. Men hon har alltid fått mig på benen igen. Och nu sitter jag här, och inte vill sluta skolan, som sagt!

'' Du kan inte älska någon annan om du inte älskar dig själv ''